

REDACTIE
en
ADMINISTRATIE
GENT
GARENPLAATS
—
Ongeteekende brieven
worden niet opgenomen

DE LANDBOUWER

ABONNEMENTSPRIJS :
VOOR ZES MAANDEN
75 Centiemen
—
AANKONDIGINGEN :
Prijs volgens Tarief
Voorop betaalbaar

Maandblad voor Buitenlieden

EERSTE MEI Feestdag van den Arbeid

Voor zoover men in de geschiedenis opklimt, was Mei een maand van feest.

De ouden vierden op dit tijdperk hun zonnefeest, den triomf der bron van licht en warmte op den winter.

De christenen wijdden uit eerbied de Meimaand aan de moeder van hun God.

De arbeiders der negentiende eeuw hebben het Meifeest aan den ARBEID gewijd, die godheid der toekomst, die de wereld zal beheerschen en tot een paradijs maken.

Schoon tijdstip waarin de natuur hare kosteloze hulp schenkt, haar geurig bloementapijt uitstrekt over de velden, de ooren streelt door de harmonieuze zangen harer vogelen, een koepel van goud, zilver en azuur spant over de wereld, terwijl de aarde zwelt, zwanger van rijke oogsten, de bloeiende boomen als bloemtuilen, die natuurlijke versiering afwisselen en volledigen.

Mei noodigt tot leven, tot liefde en tot goedheid.

De fabrieken, de werkhuizen, de mijnen schijnen zoo somber in die zee van licht, waarin de jubelende natuur schijnt te baden.

De kazernen, de forten schijnen zoo barbaarsch, wanneer allen, behalve de menschen, strelen, paren en kussen.

De kamp om het leven, de onverbiddelijke menschenstrijd is zoo wreed wanneer de natuur ons als een moeder toespreekt :

„Ziet ge niet, ongelukkigen, dat ik u overvloed schenk aan alles, aan voedsel, aan grondstof voor uwe kleeding, aan vruchten voor uw dessert, aan fijnen visch om uwen smaak te streelen, aan waters om u te baden, aan uitgezochte plekjes om u uit te rusten in den schaduw mijner boomen, in slaap gewiegd door den zang van mijn vogelenorkest? En gij vecht, krankzinnigen, mensch tegen mensch, vrouw tegen man, werkhuis tegen werkhuis, dorp tegen dorp, stad

tegen stad, natie tegen natie, werelddeel tegen werelddeel.

„Gij verduistert het licht door het stof uwer dravende legers, gij verpest de lucht door den damp van uw kruit, waar ik welriekende bloemen strooide om uwe zintuigen te streelen. Wapengekletter verdooft mijne zachte harmonie.

„Ongelukkigen, ziet ge niet dat gij de schuld zijt uwer rampen? „

Zoo is de toestand, barbaarsch, onnatuurlijk en slecht.

Het is omdat de arbeid, die uit zijn eigen vrede, wetenschap en welstand beteekent, onderdrukt wordt.

De werkers zijn slaven, de opbrengst van hun werk wordt gestolen en kunstmatig tracht men hen tot barbaren te maken.

Het kapitalisme dat ikzucht, onderlinge menschenstrijd beteekent, is meester over den arbeid. Ziedaar de oorzaak van het kwaad.

De Eerste Mei is juist zoo groot, omdat hij beteekent :

*Weg met het Kapitalisme!
Hulde en oppermacht aan 't Werk!*

De Eerste Mei is zoo groot omdat hij bij alle werklieden der wereld, trots hun verschil in kleur, in godsdienst en taal, den machtigen onverbiddelijken wil aantoonst, alle wetten, alle instellingen, alle eer, alle rechten, alle genot door den arbeid te zien beheerschen, voor hem te zien bestaan, aan hem te doen toekomen.

Daarom zullen de Gentsche werklieden het MEIFEEST op Zondag 5 Mei zeer prachtig vieren.

Een stoet, oneindig veel schooner als de stoet van *Gent door de eeuwen heen*, zal de straten van Gent doortrekken.

Talrijke muziekkorpsen, honderden zangers en zangeressen zullen op verschillende plaatsen der stad schoone zangen en muziekstukken uitvoeren.

Wij noodigen u dus allen uit, vrienden van den buiten, dit schoon en prachtig feest bij te wonen.

In ons volgend nummer zullen wij gansch den stoet en den weg dien hij volgen zal, mededeelen.

De oude landbouwers

De Kamer houdt zich op dees oogenblik bezig met twee wetsontwerpen, betreffende het toekennen van een pensioen aan de oude werklieden.

Men weet dat de oude werklieden der nijverheid, wanneer zij zich afgesloofd hebben om hunnen patroon te verrijken, zij, even als een versleten werktuig, de straat opgevoerd worden, en dat alsdan de grootste ellende hun te wachten staat. Men kent ook het ongelukkig lot dat den veldarbeider beschoren is, wanneer zijne krachten hem ontbreken, om in zijne levensbehoeften te voorzien. De weldadigheidsbureelen zijn arm, en in een groot deel van ons land, zien wij nog de ouderlingen die ten laste der openbare liefdadigheid vallen, publiek tentoongesteld worden en hun onderhoud in aanbesteding gelegd worden.

Wij hebben reeds in *De Landbouwer* gezegd hoe zulks plaats heeft. Een arme ouderling wordt in de opene lucht op eene tafel geplaatst. De boeren omringen hem, onderzoeken den oude om te zien of hij nog diensten bewijzen kan, en dan doet men zijne aanbiedingen. En 't is degene die 't goedkoopst in zijne mondbehoeften wil voorzien, die aanbesteder wordt uitgeroepen!

Dit gebeurt nog, in ons katholiek Vlaanderen, in de XIXe eeuw van beschaving.

Wat wij willen is den afgesloofden werkmans der steden zoowel als degene van den buiten, in zijnen ouden dag een pensioen bezorgen.

Een man welke zijn land gedurende 50 jaar door zijn arbeid heeft verrijkt, heeft ten minste recht op rust in zijne oude dagen, zonder dat hij moet schrikken den hongerdood te moeten sterven.

In Frankrijk heeft de socialistische afgevaardigde Cluseret sedert 1889 een wetsontwerp neergelegd, strekkende om een pensioen toe te kennen van 300 franken aan ieder landbouwer van 55 jaar, welke onbekwaam tot werken en in zijne behoeften niet kon voorzien.

De Belgische Kamer, houdt zich thans insgelijks met een dergelijk wetsontwerp bezig, en wij kunnen de buitenlieden verzekeren dat de socialistische afgevaardigden het met kracht zullen weten te verdedigen.

Men zal ons zonder twijfel tegenwerpen dat er veel geld zal noodig zijn om een pensioen te verzekeren

aan alle oude werklieden van stad en buiten.

't Is klaar. Maar wij weten dat België rijk is, dat men er millioenen verspild aan onnuttige en overbodige uitgaven.

Zouden wij voor den Congo, welke de koning ons op den rug wil schuiven, niet jaarlijks eenige millioenen moeten storten?

Eh wel, dat de koning den Congo voor zich houdt, dat hij er mede doet wat hij wil, maar wij meenen dat de millioenen welke men daar zou aan geven, beter besteed zouden worden met de oude en gebrekkelijke werklieden hunnen ouden dag te verzekeren, liever dan aan eenige rijke financiers toe te laten hun kapitaal te vergrooten, of de gekheden van Leopold II te volendoen.

Dat men het land raadplege en men zal overtuigd zijn, dat zoozeer het voor de hervormingen is die de kleinen ten bate moeten komen hoe onverzoenlijker tegenstander het is van Congoleesche en andere ondernemingen.

De regeering is blind in dit oogenblik. Zij schaamt zich niet de ongehoordste wetsvoorstellen te doen om ons land tot het bankroet te leiden. En 't is dezelfde kliek die voortdurend blijft weigeren, de minste verbetering te stemmen ten voordeele van kleinen boer en werkmans!

Het lot der landbouwers

In ons vorig artikel hebben wij den treurigen en somberen toestand der kleinelandbouwers uiteengezet. Thans zullen wij den toestand der grootere landbouwers, het is te zeggen de boeren die kar en paard of soms wel wagens en paarden hebben, bloot leggen. Voor wat hun dagelijks werk betreft zijn zij niet aan zoo zwaren arbeid gekluisterd als de kleine landbouwers, zij bewerken hun land met paarden of ossen, maar zij zijn niettemin slaven, want er zijn er zoo velen die op hunne boerderij niet genoeg kunnen verdienen om knecht of meid te houden, en die zelf met vrouw en kinderen moeten werken als beesten zonder rust of verpoosing, ja, de meesten hunner die over 15 of 20 jaar welstellende lieden waren, hebben hun klein vermogen al werkende en zorgende zien vermindern en soms geheel verloren.

Is het niet treurig van gegoede landbouwers, die vroeger in welstand leefden, te moeten hooren